

[Karl Olsen.]

te, samgifte o.s.v. Det er undgået ministerens opmærksomhed, at jeg sagde, at vi betragtede forudsætningerne for vor tilslutning til 1946-loven som brudt, at vi derfor måtte forlange, at lønningskommissionen skulle behandle portionerne fra før 1946, og at vi ønskede portionerne efter 1946 flyttet over på procentbasis.

Den højtærede minister har både set og læst lektor Rubinsteins pjece; det ville også være interessant at høre, hvilke synspunkter den højtærede minister har om denne pjece. Jeg tror iøvrigt, at det ville være klogt og rigtigt, om finansministeriets embedsmænd gennemgik den, for det er klart, at det er en belysning af sagen fra een side, men det vil sikkert være nødvendigt at få en kritik af denne pjece fra finansministeriet, fordi den er et indlæg i diskussionen, som foreløbig står uimodsiget. Jeg tror, at det af hensyn til sagligheden i diskussionen vil være værdifuldt, om finansministeriet bearbejder det materiale, som er fremlagt i denne pjece.

Så spurgte den højtærede minister om, hvad det var for en snak, at han ikke måtte tale om, at forslaget ligger i overkanten af det økonomisk forsvarlige. Som jeg sagde i mit første indlæg, forstår jeg godt den højtærede ministers betæneligheder, men det må, som også et andet æret medlem var inde på, falde tjenestemændene for brystet, hver gang der er tale om en lønforbedring, at få at vide, at det er en vældig belastning for samfundet, og nu her, at det er i overkanten af det økonomisk forsvarlige. Som jeg sagde før: dette er en udgift som alle andre udgifter, som staten må bære på samme måde som sociale udgifter, forsvarsudgifter o.s.v.

Den højtærede minister sluttede med at erklære, at ingen indrømmelser af væsentlig karakter ville blive givet. Det er ikke med lyse udsigter, man så påbegynder et udvalgsarbejde, men jeg håber, at der vil åbne sig mulighed for dog i nogen grad at møde forståelse, om ikke fra den højtærede ministers, så fra anden side i udvalget, for de synspunkter, som jeg her har fremført.

Svend Jørgensen: Den højtærede finansminister finder det uklogt at nedsætte et rigsdagsudvalg som det af mig foreslåede. Hvad uklogt er der i det? Det er jo de samme spørgsmål, som møder os, hver eneste gang vi her i rigsdagen skal tage stilling til disse midlertidige love: ugiftes lønning, samgiftes lønning og pensionisternes forhold; det er de samme spørgsmål, der beskæftiger tjene-

stemændene i dag; det er de samme spørgsmål, som møder den højtærede finansminister, hver gang han begynder sine forhandlinger med tjenestemandorganisationerne. Derfor finder jeg, at det tværtimod ville være klogt, om den højtærede minister nu accepterede denne tanke, og det ville lette forhandlingerne betydeligt for ministeren, hvis han vidste, at han havde flertallet af et sådant udvalg bag sig, hvori man i forvejen havde drøftet disse tanker igennem. Endelig finder jeg også, at det ville være på sin plads overfor rigsdagen, som jo alligevel i nogen grad er ligesom skubbet i baggrunden ved disse forhandlinger, om man fik et sådant udvalg, hvori man kan følge disse ting, således at rigsdagen ikke gang på gang som i fjor og forrige år stilles overfor fuldbyrdede kendsgerninger. Jeg går ud fra, at vi alligevel kan tale os til rette i lønningsudvalget om dette forslag fra mit parti. Jeg har ikke næret noget ønske om at få dette lovforslag henvist til lønningsudvalget, men da det alligevel synes, som om det skal behandles dér, vil jeg føre denne sag videre i udvalget, og skulle det imod forventning ikke lykkes at vinde gehør hos den højtærede minister for forslaget, vil jeg forbeholde mig at vende tilbage til det ved lejlighed.

Inger Merete Nordentoft: Jeg har ikke bebrejdet finansministeren, at han søgte dækning for merudgiften, men at han havde udtalt, at det var tjenestemændenes lønforhøjelse, der var skyld i, at man måtte søge dækning. Finansministeren henviste til mit arbejde som administrator, og hvis den højtærede minister ikke kan forstå, hvad jeg mener, skal jeg forklare, hvordan jeg bærer mig ad. Når vi om nogle få uger skal tage bestemmelse om, hvilket skolemateriel vi skal købe for det kommende år, skriver jeg forslagene op i den rækkefølge, hvori jeg får dem fra lærerne, men hvis der tilsidst kommer nogle forslag om nogle bøger, der absolut skal anvendes, siger jeg ikke: dem kan vi ikke købe uden at sprænge budgettet, men så går jeg listen igennem igen og siger: de danskbøger, vi skrev op tidligere, kan undværes. Jeg mener, det er uret imod tjenestemændene at sige, at det er deres berettigede lønforhøjelse, der sprænger statens budget. Jeg synes ikke, det havde været nødvendigt nu på dette tidspunkt at sige, at det vil komme til at betyde en ekstra skatteudskrivning; det havde været tidsnok, når denne udskrivning var nødvendig, at sige, at udgifterne var blevet højere, og derfor måtte skatterne også forhøjes.

Den højtærede finansminister mente, at